

אמר עזמות

(סוף מעמוד ב')

חמה.

נתיניו של רפאל חיים כחן נצחו!...
ולכבוד הרצאתו של ד"ר פרנץ אופנהימר
בעירנו, אספרה לכם על רגל אוחת איך בא בפעם
הראשונה, עוד לפני המלחמה, להרצות לפני הקהל
בחיפה ואינו קבלת פנים נערכה לו אז...

ותיסי חיפה זוכרים את המעשה וגם בזכרוני
נשארו היטב כל הפרטים באילו תימול קרה הדבר,
כי בדידי אני הוה עובדא.

לפני 22 שנה קרה הדבר, בר"ח ניסן תר"ע,
ואנית „הכיריביה" הפליגה מיפו לחיפה והביאה
נוסעים אחדים לעיר זו, כי מסלת הברזל בין שתי
ערי החוף ההן עוד לא היתה.

זה היה בשעות הערב, עם שקיעת החמה
מתחת לכרמל, ובנופיה של צעירים מ„פועלי ציון“,
בחורים ובחורות, לבושים הדר ובראשם הגברת
ד—קי, גבוהת-קומה ובלונדינית והי ח—י, מי
שהיה אחר כך מוכיר בהדר הכרמל, ונשאו זר
פרחים מגנו הגרמני של מאדר...

כשירדו הנוסעים מהספינה, הופיע ביניהם
אדון אחד, לבוש בגדי קיץ וכובע אנגלי לראשו,
וכשראוהו „פועלי ציון" בלויית מר ק—ן, מי שהיה
מנהל הבנק בחיפה ומר ס—ר הקוואס האירופי,
שהיה לבוש רשמ' כגנרל רוסי, נגשה הגבי ד—קי
אל האדון החדש, הושיטה לו את ידה בחמימות
ואת זר הפוחים ותברכהו ב„גרמנית" גבוהה בבר
כת „ברוך הבא" בשם הפועלים העררים שבחיפה.

האדון, בעל הכובע האנגלי ובגדי הקיץ, השיב
מלים אחדות, אף הוא ב„גרמנית" טהורה. ובחכי-
בות רבה על הכבוד שעשו לו, אבל הוסיף, כי לצע-
רו הגדול אינו יכול לקבל את הפרחים.
— אבל, הערר פרופיסור! — מענה האשה הצ-
עירה והעלובה.

— אינני „פרופיסור" — ענה האדון בקרירות.
— אבל, אדוני הדוקטור! — קרא ח—די נמרצות
— אינני „דוקטור" — היתה תשובתו של האדון
— ושמי: י ש ע י ה ק ר נ י א ל...

האשה הצעירה וכל להקת הפועלים עם פרחי-
הם ומחישבתם הטובה שכו בפחי-גפש ובקצת בושה
לבתייהט ומר קרניאל הלך לו בלויית מר ק—ן לעס-
קי הבנק.

ואולם בזה לא נגמר המאורע הזה. הד"ר
פרנץ אופנהימר האמתי חכה באניה שעות אחדות,
וכשראה כי לא באו לקראתו, כפי שהודיעו לו
מראש, ירד במחילה בסירת האניה. הנמל היה ריק
כי הכל חשכו שהד"ר לא הגיע כלל לחיפה, ואופ-
נהימר שחכה לקבלת פנים נהדרה. הלך עירי לבית
המלון הגרמני „כרמל" שבמושבה הגרמנית הרחוקה
והתפלסף בדרך על מוזרות החיים...

ורק למחרתו בבקר נודע לקהל החיפואי כי
בא הד"ר — מחמת שלא היו עוד תיליפונים בארץ
— ובערב נאספה „כל חיפה" בעשרות פועליה וצ-
עיריה ל„בית העם" בחיפה לשמוע את דברי האורח
החשוב.

מובן מאליו, כי המאורע הזה היה לשיחת-
הבריות בכל חיפה וכל האנשים התפלצו מצחוק —
עד היום הזה.